

నిజాం వ్యతిరేక పోరాటం - చరిత్రను వక్రీకరించే విఫల ప్రయత్నం

- మధు

వీరోచిత తెలంగాణా రైతాంగ సాయుధ పోరాటాన్ని ముస్లిం వ్యతిరేక పోరాటంగా చిత్రించి బిజెపి రెచ్చగొట్టబూను కుంటోంది. ప్రతి ఏటా సెప్టెంబర్ 17వ తేదీన 'విమోచనదినం'గా జరుపుతూ హిందూ ముస్లింల నడుమ విద్వేషాలను రెచ్చగొట్టే ప్రయత్నం చేస్తోంది. కాంగ్రెస్, బీఆర్ఎస్లు కూడా దీనితో పోటీపడుతున్నాయి. కాగా మరికొందరు తెలంగాణా రైతాంగ పోరాటాన్ని నిజాం వ్యతిరేక పోరాటంగా మాత్రమే కుదిస్తూ చారిత్రక వాస్తవాలను విస్మరిస్తున్నారు. ఈ వాదోపవాదాల విస్తృతంగా సాగిన 1998 సం॥లో, చారిత్రక వాస్తవాలను వివరిస్తూ, పోరాట సమగ్ర లక్ష్యాలను వివరిస్తూ కా॥ మధు వ్రాసిన వ్యాసమిది.

- సుంపాదకుడు

సమాజంలో మౌలిక మార్పుల కొరకు సాగే పోరాటాలను అభివృద్ధి నిరోధక పాలకవర్గాలు వ్యతిరేకిస్తాయి. అలాంటి పోరాటాలను అణచివేయటానికి, నీరుగార్చటానికి, ప్రక్కదారి పట్టించడానికి ప్రయత్నిస్తాయి. ఇదంతా సహజమే.

మౌలిక మార్పుల కొరకు సాగే పోరాటాలన్నీ తుదివరకూ కొనసాగుతాయని ఆశించలేము. భౌతిక, స్వీయాత్మక కారణాల రీత్యా, అవి అర్థాంతరంగా ఆగిపోవచ్చు లేదా తాత్కాలిక ఓటమికి గురికావచ్చు. అయినప్పటికీ, ఆ పోరాటాల ప్రాధాన్యత తరిగిపోదు. వాటి విజయాలు వృధా కావు. ఈ పోరాటాల జ్ఞాపకాలు ప్రజల హృదయాలలో చిరస్థాయిగా నిలిచి వుంటాయి.

ఈ పరిస్థితిని గమనించిన పాలకవర్గాలు, వారి పార్టీలు సహజంగానే ఆందోళన చెందుతాయి. గత పోరాటాల జ్ఞాపకాల కొనసాగింపు మరింత బలీయంగానూ, కృతనిశ్చయంతోనూ ఆ పోరాటాల పునరుజ్జీవనానికి దారితీస్తాయని ఆందోళన చెందుతారు. కనుక గత పోరాటాలను వక్రీకరించే పనికి, ఆ పోరాటాలకు నాయకత్వం వహించిన రాజకీయ శక్తిపై బురద జల్లే పనికి తప్పనిసరిగా పూనుకుంటాయి. ఆ పోరాటాల ఫలితాలను సొమ్ము చేసుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తాయి.

హైదరాబాదు సంస్థాన విముక్తి స్వర్ణోత్సవాల పేరిట 1998 సెప్టెంబరు 17న హైదరాబాద్‌లో కాంగ్రెసు, బిజెపి చేసిన హంగామా ఇలాంటి ప్రయత్నాలలో భాగమే.

ఆ రోజున హైదరాబాద్‌లో మూడు కార్యక్రమాలు జరిగాయి. ఒకటి కాంగ్రెసు ఆఫీసు గాంధీభవన్‌లోనూ, రెండవది ప్రభుత్వం రవీంద్ర భారతిలోనూ, మూడవది బిజెపి నిజాం కాలేజి గ్రౌండ్స్‌లోనూ జరిగాయి. ఈ మూడు కార్యక్రమాల నిర్వాహకులు 1948 సెప్టెంబరు 13 నుండి 18 వరకూ తెలంగాణాపై ఇండియన్ యూనియన్ తీసుకున్న సైనిక చర్యను విముక్తి చర్యగా పరిగణించారు. నిజాం వ్యతిరేక పోరాటాన్ని హైదరాబాద్ సంస్థానాన్ని ఇండియన్ యూనియన్‌లో కలిపేందుకు సాగిన పోరాటంగా మాత్రమే చూశారు. కమ్యూనిస్టులకు కొంత పాత్ర వుందంటూనే, పోరాటంలో తనదే ప్రధానపాత్రగా కాంగ్రెసు చెప్పుకుంది. నిజాం సంస్థాన విముక్తి ప్రాధాన్యతను కాపాడే మొనగాడుగా తనను తాను చూపుకునేందుకు కమ్యూనిస్టులపై విషాన్ని కక్కింది.

గొబెల్సు తరహా దుష్ప్రచార పద్ధతులు బిజెపికి కరతలామలకమే. తనకున్న వనరులతో ఈ పద్ధతులను కలిపి ప్రజలను వంచించగలనని అది భావిస్తోంది.

నిజాం సంస్థానాన్ని భారత యూనియన్‌లో కలిపి 50 సంవత్సరాలైన సందర్భంగా, స్వర్ణోత్సవ నిర్వహణ కమిటీని బిజెపి ఏర్పాటు చేసింది. పాటల క్యాసెట్లు, ఇతర ప్రచార సామాగ్రి విడుదల చేసింది. పార్టీ నాయకులనూ, సినిమా తారలనూ ఎక్కించిన రథాలను తెలంగాణా జిల్లాలలో ఊరేగించింది. 1998 సెప్టెంబరు 17న హైదరాబాద్ నిజాం కాలేజి గ్రౌండ్స్‌లో ఎల్.కె. అద్వానీ ముఖ్యవక్తగా బహిరంగసభను జరిపింది. అందులో “స్వాతంత్ర్య యోధుల”ను సన్మానించింది. బిజెపి సాగించిన ప్రచారపు సారాంశం ఇలా వుంది : నిజాం సంస్థాన విలీనం ముస్లిం రాజుపై హిందూ ప్రజల విజయం; 1948 సెప్టెంబరు 13-18 వరకు సాగిన పోలీసు చర్యను రూపొందించిన “ఉక్కు మనిషి” సర్దార్ పటేల్ ఈ విముక్తిని సాధించాడు. గతకాలపు “ఉక్కుమనిషి” వారుండిగా, అవతారంగా బిజెపి, ఆర్.ఎస్.ఎస్‌లు చిత్రిస్తున్న అద్వానీ తన ఉపన్యాసంలో హైదరాబాద్‌ను స్వతంత్ర రాజ్యంగా ఉంచేందుకు రజాకారులతో చేతులు కలిపారంటూ కమ్యూనిస్టులపై విషాన్ని కక్కాడు. ఇక్కడ చరిత్రను తారుమారు చేసి లాభాన్ని పొందాలని బిజెపి చూసింది. కానీ అది వృధా ప్రయాసే.

తెలంగాణా ప్రజాపోరాటాన్ని వక్రీకరించలేరు; తుడిచి పెట్టలేరు :

నిజాం వ్యతిరేక పోరాటపు ఏ దశా ముస్లింలకు వ్యతిరేకంగా ఎక్కువెట్టబడలేదు. నిర్బంధంగా ఉర్దూభాషను రుద్దటాన్ని నాయకత్వం వ్యతిరేకించింది. ముస్లిం ప్రజలు తమ మాతృభాషను గౌరవించటాన్ని, ఉపయోగించటాన్ని ఎన్నడూ

వ్యతిరేకించలేదు. తమ మాతృభాషనూ, సంస్కృతిని తెలుగు మాట్లాడే ప్రజలు గౌరవించటాన్ని, ఉపయోగించటాన్ని, అభివృద్ధి పరచుకోవటాన్ని ఆంధ్ర మహాసభ సమర్థించింది.

సంస్థానాధీశుడైన నిజాం ఒక ముస్లిం. ప్రజలలో తన నిరంకుశ, అణచివేత పాలనకు మద్దతును సంపాదించేందుకు, బలపరచుకునేందుకు తన మత నేపథ్యాన్ని ఉపయోగించుకోజూశాడు. అయితే వర్గ దృష్ట్యా, పీడక భూస్వామ్య వ్యవస్థ ప్రతినిధిగా, రక్షకుడిగా నిజాం సంస్థానముంది. నిజాం సంస్థానంలోని ప్రజలు ముస్లింలైనా, హిందువులైనా, మరాఠీ, కన్నడ, తెలుగు మాట్లాడే వారైనా భూస్వామ్య దోపిడీ అణచివేతలకూ, నిజాం నిరంకుశ పాలనకూ గురయ్యారు గనుక దానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడారు. ఈ వీరోచిత పోరాటానికి నాయకత్వం వహించిన కమ్యూనిస్టు పార్టీ, ఆ పోరాట క్రమంలో వివిధ మతాల, భాషల ప్రజలను ఐక్యం చేసింది.

నిజాం వ్యతిరేక పోరాటం - ప్రారంభంలో భాష, సంస్కృతి కొన్ని రాజకీయ హక్కులకై సాగింది. అది ప్రజల జాతీయ, ప్రజాస్వామిక ఆకాంక్షలను ప్రతిబింబించింది. అయితే, ఈ ఆకాంక్షలను సాధించుకునేందుకు సాగిన చట్టబద్ధ నిరసన కూడా నిజాం సంస్థాన అణచివేతకు గురైంది. ఆర్థిక, రాజకీయ అణచివేతకు వ్యతిరేకంగా పోరాటం నుండి విడివడిపోయి ఈ పోరాటాన్ని సాగించలేమని ప్రజలు అనుభవం ద్వారా నేర్చుకున్నారు. ఆ విధంగా భూస్వామ్య వ్యవస్థ పునాదిపై దెబ్బతీసే స్థాయికి పోరాటం అభివృద్ధి చెందింది. ఇది వివిధ రాజకీయ శక్తులను పరీక్షకు గురిచేసింది. కాంగ్రెసుకు చెందిన ఉదారవాద, సంస్కరణవాద శక్తులు తప్పుకుని విప్లవకర శక్తులకు స్థానం ఏర్పడింది. ఈ పోరాటంలో అగ్రగాములుగా కమ్యూనిస్టులు ముందుకొచ్చారు. ఆ విధంగా సాంస్కృతిక ఉద్యమం, భూస్వామ్య విధానాన్ని, నిజాం పాలనను వ్యతిరేకించి విప్లవోద్యమంగా క్రమ పరిణామం చెందింది. నిజాం వ్యతిరేక పోరాటాన్ని భాష కోసమో, సంస్కృతి కోసమో, కొన్ని రాజకీయ హక్కుల కోసమో, భారత యూనియన్ లో నిజాం సంస్థాన విలీనానికి అనుకూల పరిస్థితులు ఏర్పరచేదిగానో చిత్రించేవారు, ఆ పోరాటపు ప్రధాన సారాంశాన్ని - భూస్వామ్య విధానాన్ని, నిరంకుశ పాలననూ కూలద్రోయటం - మరుగుపర్చజూస్తున్నారు. భూస్వామ్య విధానానికీ, సామ్రాజ్యవాదానికీ సేవ చేసేందుకు, నిజాం బ్రిటీషు పాలకులు వదలిన చెప్పుల్లో కాళ్లు దూర్చిన కాంగ్రెసు, బిజెపి వంటి పాలకవర్గపార్టీలు ఇలాంటి ప్రచారాన్ని చేయటం ఆశ్చర్యకరమేమీ కాదు.

పోలీసు చర్య సమయంలో నిజాం సంస్థాన స్థితి :

నిజాం సంస్థానంపై ఇండియన్ యూనియన్ పోలీసు చర్య తీసుకునే నాటికి (1948 సెప్టెంబరు 8) పూర్వం వ్యతిరేక, నిజాం వ్యతిరేక పోరాటం అభివృద్ధి చెందిన దశలో వుంది. రైతాంగ విప్లవోద్యమమూ, సాయుధ పోరాటమూ అనేక విజయాలను సాధించాయి. కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకత్వంలో రైతుకూలీలు, పేద రైతులు పది లక్షల ఎకరాలను పంచుకున్నారు. మూడు వేల గ్రామాలలో గ్రామ రాజ్యాలు స్థాపించుకున్నారు. పార్టీ నాయకత్వంలో వివిధ స్థాయిల సాయుధ నిర్మాణాలలో పదివేల మంది చేరారు. భూస్వామ్య ఆధిపత్యం తొలగిపోయి, నిజాం పాలన హైద్రాబాదు నగరానికీ, కొన్ని పట్టణాలకు పరిమితమవ్వటంతో, గ్రామాలలో ప్రజలు స్వేచ్ఛాయుత, ప్రజాస్వామిక జీవనాన్ని చవి చూశారు. ఆర్థిక, సాంఘిక, రాజకీయ జీవనాన్ని నూతన పద్ధతుల్లో ప్రజలు పునర్నిర్మాణం చేసుకుంటున్నారు; నూతన సాంస్కృతిక, నైతిక విలువలను ఏర్పాటు చేస్తున్నారు. తమ వ్యవహారాలను తామే నిర్వహించుకుంటున్నారు. ప్రజల చురుకైన మద్దతుతో ప్రజాసాయుధ నిర్మాణాలు గ్రామాలపై నిజాం పోలీసులు, రజాకార్లు సాగిస్తున్న దాడులను తిప్పికొట్టాయి. భూస్వామ్య నిజాం పాలన కాడి నుండి తెలంగాణాను విముక్తి చేసే దిశగా ప్రజా విప్లవోద్యమమూ, సాయుధ పోరాటమూ పటిష్టమౌతున్నది. నిజాం పూర్తిగా ప్రజల నుండి వేరుపడిపోయాడు. ఈ పరిస్థితిలో పోలీసు చర్య జరిగింది. అతి త్వరగానూ, తిరగబడకుండానూ నిజాం లొంగిపోవటం ఆ సమయంలో అతని క్షీణ స్థితినే తెలుపుతున్నది.

కాంగ్రెసువాదులు నడిపిన “విముక్తి పోరాటం” :

1947 ఆగస్టు 15 అధికార మార్పిడి సమయంలో కాంగ్రెసు, ముస్లిం లీగు నాయకత్వాల సహకారంతో బ్రిటీషు వలసవాదులు మతపర దేశ విభజనను రుద్దారు; అదే సమయంలో సంస్థాన విలీనాన్ని అనిశ్చితంగా వుంచారు. ఆర్థిక రాజకీయ లబ్ధి పొంది అత్యధిక సంస్థానాలు ఇండియాను యూనియన్ లో విలీనమయ్యేందుకు అంగీకరించాయి. అయితే కొన్ని మాత్రం దీనికి సమయం తీసుకున్నాయి.

బ్రిటీషు సామ్రాజ్యవాదుల ఏజంటయిన నిజాం స్వతంత్ర రాజ్యంగా వుండాలని ఆశించాడు; దీనికి తన బ్రిటీషు యజమానులూ, కొత్తగా ఏర్పడిన పాకిస్తానూ మద్దతునిస్తాయని భావించాడు.

నిజాం సంస్థానం ఇండియాలో విలీనం కావటానికి వ్యతిరేకంగానూ, స్వతంత్ర హైద్రాబాదు కొరకూ ముస్లిం జనాభాను సమీకరించాలని ఇత్తేహాదుల్ ముసల్మాన్ ప్రయత్నించింది. కాశీం రజ్వీ నాయకత్వంలో రజాకార్లు అనే ప్రవేటు సాయుధ దళం ఉనికిలోకి వచ్చింది. అర్థసైనిక బలగంగా నిజాంకు సేవ చేస్తుంది గనుక ఈ ముస్లిం మతతత్వ, ఫాసిస్టు శక్తికి నిజాం

నుండి మద్దతూ, ఆశీర్వాదాలు అందాయి. “దక్కను రాజ్య రక్షణ” తమ లక్ష్యంగా రజాకార్లు ప్రకటించారు. నగరాలలో వున్న ఈ బలగం గ్రామాలపై దాడులు చేసేది; ఇళ్లు లూటీ చేసేది; ప్రజలపై అనేక అత్యాచారాలు జరిపింది. 1947కు ముందే హైదరాబాద్ సంస్థానాన్ని స్వతంత్ర రాజ్యంగా ప్రకటించింది. భూస్వాములకూ, నిజాం పాలనకూ వ్యతిరేకంగా పోరాడుతున్న శక్తులనూ, వారికి నాయకత్వమొహిస్తున్న కమ్యూనిస్టులను తుడిచి పెడతానని ప్రతిన చేసింది.

నిజాం సంస్థానంలోని కాంగ్రెసువాదులు ప్రారంభంలో “భాద్యతాయుత ప్రభుత్వం” ఏర్పడాలి; ఇండియాలో విలీనం కావాలి వంటి నినాదాలిచ్చారు. సంస్థానాన్ని యూనియన్‌లో విలీనం చేయాలంటూ సత్యాగ్రహాలు చేశారు. ఒక దశలో, ప్రభుత్వాన్ని స్థంభింపచేసేందుకు, రికార్డులన్నీ ప్రభుత్వానికి అప్పజెప్పమని గ్రామాధికారులకు పిలుపునిచ్చారు. సహాయ నిరాకరణలో భాగంగా మధ్యపానం మానమనీ, పన్నులు చెల్లించ వద్దనీ, తాటిచెట్లను నరికివేయమనీ ప్రజలకు పిలుపునిచ్చారు.

కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకత్వంలో భూస్వామ్య వ్యతిరేక, నిజాం వ్యతిరేక పోరాటం తీవ్రమవటంతోనూ, గ్రామాలపై రజాకారుల దాడులు పెరగటంతోనూ, నిజాం సంస్థాన సరిహద్దులలోని యూనియన్ జిల్లాలలోకి కాంగ్రెసు తన కార్యకలాపాలను మార్చింది. కొందరు కొన్ని సాయుధ దళాలను ఏర్పాటు చేసి, అవి చేసే పనులను “సాయుధ పోరాట”మనీ, “విముక్తి పోరాట”మనీ చెప్పుకున్నారు. తమాషా ఏమిటంటే, ఈ దళాలు నిజాం పోలీసులతోనూ, రజాకార్లతోనూ తలపడకుండా వుండేవి. అప్పుడప్పుడూ సరిహద్దులలోని నిజాం చెక్‌పోస్టులపై కొన్ని దాడులు చేసేవి. ఈ దాడులూ తమాషాగానే వుండేవి. ఆయుధాలతో ఘర్షణ వుండేది కాదు. దాడి జరగగా రికార్డులు చంకనెట్టుకుని కస్టమ్స్ అధికారులు వెళ్లిపోయేవారు. వీటికి ఆల్ ఇండియా రేడియోలో పెద్దగా ప్రచారం జరిగేది. కొన్నిసార్లు ఈ దళాలు పన్నులు వసూలు చేసే పేరుతో గ్రామాలపై పడి లూటీ చేసేవి. కమ్యూనిస్టు పార్టీపైనా, దళాలపైనా కాంగ్రెసువాదులు నిండా ప్రచారం సాగించేవారు. దళాలకూ, రజాకార్లకు మధ్యన ప్రజలు చిక్కుకుపోతున్నారని ప్రచారం చేసేవారు.

ఈ దశలోనే, ఇండియన్ యూనియన్‌కూ నిజాంకూ మధ్య సంభాషణలు ప్రారంభమయ్యాయి.

సంభాషణలు :

వల్లభాయ్ పటేల్ సన్నిహితుడూ, ఆనాటి సంస్థాన వ్యవహారాల మంత్రిత్వశాఖ కార్యదర్శి వి.పి. మీనన్ తన గ్రంథం “భారత సంస్థానాల విలీనం”లో రాసినట్లుగా, ఇండియన్ యూనియన్, నిజాం మధ్య సంవత్సరన్నర కాలంపాటు సాగిన సంభాషణల్లో “విముక్తి” గురించిన మాటలే లేవు. ఇండియన్ యూనియన్‌తో ఏదో రకపు సంబంధంలోకి నిజాం సంస్థానాన్ని తీసుకురావాలని మాత్రమే భారత ప్రభుత్వం ప్రయత్నించింది. మారిన రాజకీయ పరిస్థితి రీత్యా, స్వతంత్ర సంస్థానం ఏర్పాటుకు బ్రిటీషు యజమానులు కూడా అనుకూలంగా లేరని గుర్తించిన నిజాం కూడా దీనికి సిద్ధమై వున్నాడు. కానీ ఇండియన్ యూనియన్‌తో ఒప్పందాన్ని చేసుకోవద్దన్న ఇత్తేహదుల్ ముసల్‌మీన్, రజాకార్ల వత్తిడికి గురౌతున్నాడు.

ఈ సందర్భంలో బలీయంగా వున్న మరో అంశం కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకత్వంలో సాగుతున్న ప్రజా విప్లవోద్యమం, సాయుధ పోరాటాలు. ఇండియన్ యూనియన్, నిజాము - ఇరుపక్షాలూ కూడా ఈ “బెడద”, ఈ “ఉమ్మడి బెడద” గురించి ఆందోళన పడుతున్నారు. దాని నుండి లబ్ధి పొందేందుకు ఇరువురూ వినియోగించుకుంటున్నారు. వారి అంచనా : ఒప్పందానికి రావటంలో ఆలస్యం జరిగితే ఉమ్మడిగా నష్టం జరుగుతుంది. పరిస్థితి కమ్యూనిస్టులకు పూర్తి అనుకూలంగా మారుతుంది. అప్పుడు పరిస్థితి మరింత కష్టమైనదవుతుంది.

ఈ పరిస్థితుల్లోనే, యధాతథస్థితి ఒప్పందాన్ని ఇండియా గవర్నర్ జనరలూ, నిజాం మీర్ ఉస్మాన్ అలీఖాన్ 1947 నవంబరు 27న చేసుకున్నారు. సారాంశంలో నిజాం సంస్థానం స్వతంత్ర ప్రతిపత్తిని కలిగి వుంటూనే ఇండియన్ యూనియన్‌తో సంబంధం కలిగి వుండేందుకు అనుమతించే ఒప్పందం ఇది.

నిజాం సంస్థానంలో ఢిల్లీ “ఎజెంటు జనరల్” (ప్రతినిధిగా) కె.ఎం.మున్షీని నియమించారు. భారత ప్రభుత్వం హైదరాబాద్‌పై దాడి చేయబోదని ప్రధాని నెహ్రూ హైదరాబాదు ప్రతినిధి సర్ వాల్టర్ మోనెక్‌టాన్‌కు హామీ ఇచ్చాడని వి.పి.మీనన్ వ్రాసాడు.

స్వతంత్రను నిర్దేశించుకునే దిశగా నిజాం కదిలాడు. ప్రజా విప్లవోద్యమం, సాయుధ పోరాటాలు కొడుతున్న దెబ్బలకు అతని పాలన గజగజలాడుతున్న సమయంలో నిజాం ఈ క్రమాన్ని తీసుకున్నాడు. ఇది అతని నిస్సహాయ స్థితినే తెలుపుతుంది.

పోలీసు చర్య :

ఈ పరిస్థితిలో, 1948 సెప్టెంబరు 13న భారత ప్రభుత్వం “పోలీసు చర్య”కు (దీనికి ఆపరేషన్ పోలో అని పేరు పెట్టారు) దిగింది. ఈ విముక్తి లేదా విలీన ప్రహసనమంతా నాలుగు రోజులలో ముగిసిపోయింది.

ఎలాంటి ప్రతిఘటనా లేకుండానే నిజాం లొంగిపోయాడు. ప్రజాగ్రహ జ్వాలలకు గురౌతున్న రజాకార్లకు జైళ్లు రక్షణ గృహాలుగా మారాయి. నిజాంకు వ్యక్తిగానీ ఆస్తికిగానీ, గౌరవానికి గానీ, ఎలాంటి దెబ్బ తగలకుండా సకల జాగ్రత్తలూ

భారత ప్రభుత్వం తీసుకుంది. అంతేకాక, నిజాంకు “రాజప్రముఖ్” అన్న బిరుదాన్నీ సంవత్సరానికి 25 లక్షల రూపాయల రాజభరణాన్ని బహూకరించారు. ఇన్నాళ్లు ప్రజలను దోచుకుని పోగేసుకున్న ఆస్తులన్నింటినీ అన్ని హక్కులతోనూ కలిగి వుండేందుకు అనుమతించారు. కొద్దిమందిని తప్ప రజాకార్లందరినీ వదిలిపెట్టారు. వారి నేరాలకు కోర్టు విచారణ కూడా లేదు. సైనిక విచారణనన్నా లేదు.

రక్తం చిందకుండానే విలీనానికి నిజాంను ఒప్పించిన విజయం మనదేశ నాయకుల ఘనతే అని (ఐ.కె.గుజ్రాల్) కొందరు మాట్లాడటం చూస్తే విచిత్రంగా వుంటుంది. భూస్వామ్య విధానం, దాన్ని పునాదిగా చేసుకున్న నిజాం పాలనలకు వ్యతిరేకంగా సాగిన పోరాటంలో కమ్యూనిస్టుల నాయకత్వాన ప్రజారాశులు, ప్రజాస్వామిక, జాతీయ శక్తులూ చిందించిన రక్తాన్నీ, చేసిన త్యాగాలనూ, అనుభవించిన దౌర్జన్యకాండనూ చూడకుండా ఈ శాంతి, అహింసల ప్రబోధకులు కళ్లు మూసుకుంటున్నారు. నిజాం పాలన వెన్నెముకను విరిచిందీ వీరోచిత పోరాటమే. ఒక వైపున, ప్రజావిప్లవోద్యమం వైపు నుండి, నిజాం అంతం దగ్గరైంది. అతని పాలన కూలిపోక తప్పదు. మరోవైపున, భారత ప్రభుత్వం వైపు నుండి, పోలీసు చర్య రూపంలో కరవాలం ఝళిపిస్తున్నప్పటికీ, అతని పట్ల దయగానూ, స్నేహంగానూ వుంది; అతను సకల గౌరవమర్యాదలతో కొనసాగేందుకూ, ప్రజావిప్లవోద్యమ వెల్లువలో కొట్టుకుపోకుండా కాపాడేందుకు సిద్ధంగా వుంది. రక్తరహిత విముక్తిలోని రహస్యమిదే.

ప్రజల నెత్తురు పారించిన పోలీసు చర్య:

ప్రజారాశులూ, కమ్యూనిస్టులకు సంబంధించినంతవరకూ పోలీసు చర్య క్రూరమైనదీ, ప్రజల నెత్తురు త్రాగిందీను.

ఆనాటి దేశీయాంగశాఖ మంత్రి సర్దార్ పటేల్ కు కార్యదర్శి అయిన వి.పి. మీనన్ తన పుస్తకం “భారత సంస్థానాల విలీనం”లో రాసినట్లు, పోలీసు చర్య లక్ష్యాలలో ఒకటి కమ్యూనిస్టులను తుడిచిపెట్టడం.

ప్రజాస్వామ్యానికీ, ప్రగతిశీలతకూ, సోషలిజానికీ ప్రతీకగా చెప్పుకునే నెహ్రూ ప్రభుత్వానికీ, నూతన పాలకవర్గాలకూ తెలంగాణాలో కమ్యూనిస్టులను ఎందుకు తుడిచి పెట్టవలసి వచ్చింది? ఎందుకంటే ఇక్కడ కమ్యూనిస్టులు ప్రకటనలకే పరిమితం కాలేదు. భూస్వామ్య విధానానికీ, నిజాం నిరంకుశ పాలనకూ వ్యతిరేకంగానూ, సమాజ ఆర్థిక, రాజకీయ, సాంఘిక జీవనంలో క్షుణ్ణమైన ప్రజాస్వామిక మార్పుల కొరకూ ప్రజలను విప్లవ కార్యచరణలోకి కదిలించారు. ఎందుకంటే, ఈ పోరాటం నిలదొక్కుకుంటే, మరిన్ని ప్రాంతాలకు విస్తరిస్తుంది, పురోగమిస్తుంది; నూతన పాలకుల ప్రగతిశీల ముసుగులను చింపివేస్తుంది; వారిని ప్రజా వ్యతిరేకులుగా నిరూపిస్తుంది; వారు పగ్గాలు చేబూనిన వ్యవస్థకే ప్రమాదకరంగా పరిణమిస్తుంది.

నాలుగు రోజులలో యీ విలీన ప్రహసనం పూర్తవగానే, ప్రజా విప్లవోద్యమం పటిష్టంగా ఉన్న ప్రాంతాలపై అసలు పోలీసు చర్య ప్రారంభమై, మూడేళ్లు సాగింది. అంతవరకూ నగరాలలోనూ, పోలీసు క్యాంపుల్లోనూ తలదాచుకున్న భూస్వాములకు ధైర్యం వచ్చింది. భూస్వాముల సహకారంతో భారత ప్రభుత్వ సైనిక బలగాలు గ్రామాల పైబడి ప్రజలపైనా, కమ్యూనిస్టులపైనా, గెరిల్లా దళాలపైనా దాడులు సాగించాయి.

హత్యాకాండ, హింసాకాండ, ప్రజల ఆస్తులు ధ్వంసం చేయటం, లూటీ చేయటం రోజుల తరబడి సాగాయి. తమ స్వర్గాన్ని కోల్పోయామన్న కోపంతో, దాన్ని తిరిగి పొందేందుకు కసిగా భూస్వాములు వీటిలో పాల్గొన్నారు. ఆస్తులను, భూములను, అధికారాన్ని పునఃస్థాపించడమూ, ప్రతిఘటనను తుడిచిపెట్టడమూ ఈ మిలటరీ చర్య లక్ష్యాలుగా వున్నాయి.

ఈ మారణకాండలో కమ్యూనిస్టులు, ప్రజాయోధులు, సామాన్య ప్రజలు నాలుగు వేల మంది నిహతులయ్యారు. వేలాది మంది హింసాకాండకు గురయ్యారు. పోలీసు క్యాంపులలో చిత్రహింసలు పెట్టారు. జైళ్ళలోకి త్రోసారు. ప్రజలు సాధించుకున్న నూతన జీవితాన్ని, స్వేచ్ఛను, స్థిరత్వాన్ని క్రూరంగా నాశనం కావించారు.

కమ్యూనిస్టులు, రజాకార్లతో చేతులు కలిపారన్న నింద :

హిందూ మతోన్మాద ఫాసిస్టు శక్తులకు సేనాని అయిన అద్వానీ 50 సంవత్సరాల క్రితం చెత్తబుట్టలో పారేసిన నిందను ఇప్పుడు తవ్వి తలకెత్తుకున్నాడు.

1947లో నిజాం శిబిరంలో ఆజాద్ హైద్రాబాదు గురించిన మాటలు వినిపిస్తుండగా, భారత ప్రభుత్వం జోక్యం చేసుకుంటుందని ఊహిస్తున్న సమయంలో హైద్రాబాదులోని కొందరు కమ్యూనిస్టు నాయకులు హైద్రాబాదు సంస్థాన స్వతంత్ర భావనను వ్యక్తం చేసే ప్రకటన చేశారు. పార్టీ అనుమతిలేని, బాధ్యతారహిత, నష్టం కలిగించే ఈ ప్రకటనకు ఆల్ ఇండియా రేడియోలో విస్తృతంగా ప్రచారం చేసి, కమ్యూనిస్టులపై నిందా ప్రచారానికి పూనుకున్నారు. అయితే ఈ ప్రకటనను రాష్ట్ర, కేంద్ర కమిటీలు బహిరంగంగానూ, వెన్వెంటనే నిర్బంధంగా ఖండించాయి. ఆనాటి ప్రజలకూ, రాజకీయ శక్తులకూ ఇది తెలుసు. అయితే దీనిని ఉద్దేశ్య పూర్వకంగానే ఆల్ ఇండియా రేడియో తొక్కిపట్టింది.

తెలుగు మాట్లాడే ప్రజల ఐక్య ప్రజాస్వామిక రాష్ట్రం కోసం కమ్యూనిస్టులు నిలిచారు. భూస్వామ్య విధానానికీ, నిజాం నిరంకుశ పాలనకూ వ్యతిరేకంగా వారు నడిపిన వీరోచిత పోరాటం అత్యధిక ప్రజానీకపు సర్వతోముఖాభివృద్ధికి దారిని సుగమం చేసేది. రజాకార్లు మతోన్మాదులే కాకుండా, భూస్వామ్య విధానం, నిజాం రాజ్య పరిరక్షకులైన ఫాసిస్టు అర్థ సైనిక బలగాలు కనుక, రజాకార్లు రంగం మీద కొచ్చినప్పటి నుండీ కమ్యూనిస్టులు, ప్రజలు వారిపై పోరాడుతున్నారు.

కాంగ్రెసు “సాయుధ పోరాటాన్ని” ప్రారంభించినప్పుడు, వారితో ఘర్షణను కమ్యూనిస్టు పార్టీ తప్పించి, నిజాం పోలీసు, రజాకార్లు, భూస్వాములపై దాడులు సాగించటంపై కేంద్రీకరించింది. పోలీసు చర్య అనంతరం కూడా కమ్యూనిస్టు పార్టీ తన ప్రధాన దాడిని నిజాం పోలీసులు, రజాకార్లు, భూస్వాములపైనే ఎక్కువెట్టింది. ప్రజాకార్యచరణతో కూడిన విప్లవ సంరంభమది. పార్టీ, గెరిల్లా దళాల నాయకత్వంలో వేలాది ప్రజలు నిజాం పోలీసు, రజాకార్ల క్యాంపులపై దాడులు చేశారు. ఆయుధాలను స్వాధీనం చేసుకున్నారు. ప్రజలలో పెల్లుబికిన ఆగ్రహ జ్వాలలో అణచివేతకు కేంద్రాలయిన భూస్వాముల కోటలు దగ్గమైపోయాయి. ఈ కోటలున్న స్థలంలో ప్రజలు రోడ్లు వేశారు. వీటిని దున్ని పంట పొలాలుగా మార్చారు. అమరవీరుల స్థూపాలు కట్టారు. భూస్వాముల ధాన్యాగారాల నుండి వేలాది బస్తాల ధాన్యాన్ని స్వాధీనం చేసుకుని పంచుకున్నారు. రజాకార్లను పట్టుకుని, బహిరంగంగా విచారించి, శిక్షలు విధించారు. అయితే ప్రజలకు మరో చేదు నిజం ఎదురయింది. నిజాం పోలీసులనూ, రజాకార్లనూ, భూస్వాములనూ రక్షించటానికి భారత ప్రభుత్వ సైన్యం కదలి వచ్చింది. సైన్యం తుపాకులతో ప్రజలనూ, కమ్యూనిస్టులను చంపింది. ఇక్కడ వారి పాత్ర స్పష్టమే.

భారత ప్రభుత్వ సైన్యం నిజాం పోలీసులనూ, రజాకార్లనూ తప్పించి, భూస్వామ్య విధానాన్ని, నిరంకుశ పాలనను రక్షించేందుకు పూనుకుంది.

తెలంగాణా ప్రజా సాయుధ పోరాటాన్ని విరమించి 47 సంవత్సరాలయింది. అయినా భారత ప్రజలందరి హృదయాలలో అది జీవించే వుంది. అనుభవాలు, గుణపాఠాల రూపంలో అది జీవించే వుంటుంది. 1951లో దానిని విరమించిన 15 సంవత్సరాలకు, నక్సల్బరీ, శ్రీకాకుళం, డేబ్రా - గోపి వల్లభపూర్, ముషాహిరి, లఖింపూర్ ఖేరీ, ఖమ్మం, వరంగల్, తూర్పుగోదావరి తదితర ప్రాంతాలలో రైతాంగ విప్లవోద్యమ రూపంలో పునర్దర్శనమిచ్చింది. వీరోచిత తెలంగాణా ప్రజలు చూపిన పంథా నేటికీ భారతదేశ పీడిత తాడిత ప్రజల పంథాకు వెలుగు నింపుతున్నది. అద్వానీలు, అతని వంటి గణాచారులు విషం కక్కుతూ కమ్యూనిస్టులపై నిందా ప్రచారం సాగిస్తున్నారంటే, ప్రజా విప్లవమంటే వారికి పుడుతున్న భయాన్ని దాచుకోజూస్తున్నారు. అయితే చరిత్ర అంతిమ తీర్పు నుండి వారు తప్పించుకోలేరు. ప్రజల నుండి కమ్యూనిస్టు విప్లవకారులను వేరు చెయ్యలేరు. సూతన ప్రజాస్వామిక విప్లవానికి నాయకత్వమొహించకుండా నిలువరించలేరు.

★★★★★